

Sygn. akt VIII C 1015/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **L. M. (1)**

przeciwko **R. W. i E. K.**

o przywrócenie stanu zgodnego z prawem

I. nakazuje pozwanym R. W. i E. K. przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie obetonowania krawężnika przy drodze prowadzącej do garażu, znajdującej się na działce położonej we W. przy ul. (...) graniczącej z działką położoną we W. przy ul. (...), której właścicielką jest powódka L. M. (1);

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 41 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powódce aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 612,96 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje pozwanym aby uiścili na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia) kwotę 806,47 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lipca 2012 r. powódka L. M. (1) wniosła o: nakazanie pozwanej E. K., aby uznała granicę między posesjami S. 26 (działka nr (...)) i S. 24 (działka nr (...)) zgodnie ze stanem prawnym, tj. zgodnie z księgą wieczystą i dokumentami geodezyjnymi w linii punktów nr 784, 748 i 725; nakazanie usunięcia fragmentów nawierzchni drogi i krawężnika oraz usunięcia obetonowania krawężnika, które pozwana wykonała przekraczając granice między posesjami działek numer (...) oraz nakazanie pozwanej, aby zaniechała naruszania posiadania działki numer (...) przy ul. (...) i zaprzestała dalszych naruszeń poza linię graniczną, którą wyznaczają punkty geodezyjne nr 725, 784 i 748.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż posiada nieruchomości graniczącą z posesją pozwanej od roku 2002. Granice między posesjami wyznaczają punkty geodezyjne nr 784 i 748 między garażami i numer (...) od ulicy. Punkty graniczne zostały okazane stronom i podpisane protokołem z dnia 4 lutego 2003 r. W dniu podpisania protokołu i okazania granic w punkcie 784 został wbity punkt graniczny w formie stalowego bolca. Wskazała, iż pozwana do 2011 r. posiadała betonową nawierzchnię drogi dojazdowej do garażu, którą w czerwcu 2011 r. wyremontowała układając nawierzchnię z kostek betonowych. Przed wykonaniem drogi usunęła punkt graniczny 784. Podniosła, iż pozwana wykonała nową drogę przekraczając prawną granicę, bez porozumienia z nią, w związku z czym wielokrotnie zwracała się do niej o wydanie zajętej nieruchomości, jednak wezwania pozostały bez odpowiedzi. Ponadto wskazała, iż pozwana

wykorzystując brak fragmentu płotu obetonowała krawężnik swojej drogi od strony posesji powódki. Wykonała to w pasie ciągłym na długości około 4 metrów i fragmentarycznie w pozostałych miejscach, zabetonowując puzzle i elementy jej ogrodzenia. Podniosła, iż sąsiedzi nie wyrażali chęci postawienia wspólnego płotu, gdzie granica przebiegałaby w jego osi. Wskazała, iż próby usunięcia betonu zakończone zostały agresywnym atakiem ze strony ojca pozwanej R. W..

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości. Jednocześnie wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego R. W..

W uzasadnieniu podała, iż R. W. jako osobą posiadającą dożywotnią, nieodpłatną służebność osobistą, zamieszkuje i zarządza nieruchomością zlokalizowaną przy ul. (...) we W.. Przyznała, iż granice pomiędzy posesjami wyznaczają punkty geodezyjne nr 725,784 i 748, a w roku 2003 miało miejsce wznowienie granic. Na mocy tych czynności geodezyjnych potwierdzone zostało, iż granice pomiędzy nieruchomościami przebiegają prawidłowo oraz potwierdzono istnienie prawidłowego stanu faktycznego istniejącego od momentu zakupu spornej nieruchomości tj. od 31.03.1969 r. Przyznała również, iż w lipcu 2011 r. jej ojciec odnowił nawierzchnię drogi dojazdowej do garażu. Prace budowlane wzdłuż granicy z powódką zostały wykonane dokładnie na starej nawierzchni, bez przekroczenia granicy, poszerzenie drogi nastąpiło wyłącznie do wewnątrz działki. Ojciec powódki wykonał dodatkowo, na prośbę powódki, wzdłuż całej drogi, od strony granicy z nieruchomością powódki, około 3 centymetrowej wysokości krawężnik. Umiejscowiony jest on wyłącznie na nieruchomości pozwanej i ma on zapobiegać przedostawaniu się wody opadowej z nieruchomości pozwanej na nieruchomość powódki. Podała ponadto, iż płot pomiędzy nieruchomościami został zlokalizowany dokładnie na osi granicy w ten sposób, że po połowie jest on umiejscowiony na każdej z działek. P. został wykonany w porozumieniu z poprzednim właścicielem w 1992 r. i od tamtego czasu jego umiejscowienie nie było zmieniane.

W piśmie procesowym z dnia 3 grudnia 2012 r. powódka podała, iż nieprawdą jest, iż płot ustawiony jest na osi granicy, albowiem punkt geodezyjny numer 784 znajduje się w odległości 4,55 m od szczytowej ściany budynku, natomiast płot stoi w odległości 4,30 m. Wskazała również, iż prace polegające na wykonaniu nawierzchni nie zostały wykonane na starej istniejącej drodze, lecz stara nawierzchnia została rozebrana łącznie z postawionym wcześniej punktem granicznym i w tym miejscu wykonano nową drogę. Podniosła również, iż nie jest prawdą, iż krawężnik wzdłuż całej drogi został wykonany na jej prośbę. Droga została wykonana bez jakiegokolwiek porozumienia z nią.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 12 grudnia 2012 r. Sąd wezwał R. W. do udziału w sprawie w charakterze pozwanego.

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2013 r. pozwani zgłosili zarzut zasiedzenia spornej części nieruchomości.

W piśmie procesowym z dnia 4 października 2013 r. powódka podniosła, iż brak jest podstaw do stwierdzenia zasiedzenia przez pozwanych spornej części nieruchomości. Wskazała, iż w latach 70-tych i później pozwani nie korzystali z tej części nieruchomości, nie remontowali terenu i nie uiszczali opłat za teren.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powódka w marcu 2002 r. nabyła własność nieruchomości położonej przy ul. (...) we W.. Gdy powódka kupiła wskazaną nieruchomość między działkami numer (...) znajdował się płot. Od około 1968 r. właścicielem nieruchomości był J. G.. Wykonał on gruntowny remont budynku. W opisie technicznym do projektu remontu skrajnego segmentu szeregowego budynku mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) z sierpnia 1968 r. wskazano, iż stan techniczny budynku nie zezwala na jego użytkowanie oraz określono roboty, jakie mają zostać wykonane. Ściany od ulicy i od strony były wzmocnione, dom był ocieplany. Remont wykonywany był przed październikiem 1968 r. W 1991 r. właścicielką domu została G. R.. Wykonała ona remont budynku mieszkalnego i garażu poprzez jego ocieplenie styropianem od zewnątrz budynku. Na styropian została nałożona siatka, a następnie tynk.

Dowód:

- Uzupełniające przesłuchanie pozwanego R. W. k. 69;
- Opis techniczny k. 157-172;
- Zeznania świadka J. S., protokół elektroniczny k.229-231;
- Zeznania świadka G. R., protokół elektroniczny k. 231-233.

Pozwany R. W. nabył własność nieruchomości położonej przy ul. (...) we W. w roku 1969 r. W 2007 r. pozwana E. K. nabyła własność wskazanej nieruchomości w drodze umowy darowizny.

Dowód:

- Przesłuchanie pozwanego, R. W. k. 53-54;
- Przesłuchanie pozwanej, E. K. k. 54.

W latach sześćdziesiątych na granicy pomiędzy działkami nie było płotu. Na działkach numer (...) (ul. (...)) i 90 ul. (...) były wyznaczone utwardzone drogi do garaży, które przebiegały obok siebie, przylegając do siebie. Pomiędzy nimi była różnica poziomów – działka nr (...) była wyżej, która to różnica wyznaczała granicę pomiędzy nieruchomościami. Z garażu domu numer (...) wychodziła rynna, która szła po części drogi prowadzącej do garażu domu numer (...) wzdłuż styku dróg do garaży, do kanału studziennego. Płot stojący aktualnie pomiędzy działkami został postawiony przez R. W. i przez G. R. w 1992 r. Płot został postawiony na styku dróg dojazdowych do garaży domu nr (...), którą to linię właściciele działek uważali za granicę pomiędzy nieruchomościami.

Dowód:

- Przesłuchanie pozwanego R. W. k. 53-54, protokół elektroniczny k. 270-271;
- Zeznania świadka K. N., protokół elektroniczny k. 195-196;
- Zeznania świadka A. Z., protokół elektroniczny k. 197-198;
- Zeznania świadka S. D., protokół elektroniczny k. 198-199;
- Zeznania świadka J. K., protokół elektroniczny k. 199;
- Zeznania świadka L. M. (2), k. 199-200;
- Zeznania świadka J. S., protokół elektroniczny k. 229-231;
- Zeznania świadka G. R., protokół elektroniczny k. 231-233;
- Uzupełniające przesłuchanie pozwanej E. K., protokół elektroniczny k. 271-272.

Granica działek numer (...) powinna przebiegać zgodnie z punktami granicznymi 725,784 i 748.

(bezsporne)

W dniu 4 lutego 2003 r. dokonana została czynność wznowienia - okazania granic nieruchomości położonej w obrębie S., AM3, działka nr (...). Okazano wówczas i oznaczono trzy punkty dzielące działkę nr (...) i działkę nr (...), mianowicie punkt 725, 784 i 748. Granice zostały przyjęte na podstawie pomiaru granic nr 1939, 1943, 1944, (...) i (...).

Dowód:

- Protokół z czynności wznowienia k. 5;
- Przesłuchanie powódki k. 53.

Granica z punktu 784 na punkt 725 położony przy ul. (...) przebiega w linii prostej. Punkt 784 położony jest w odległości 4,45 m, mierzonej po ścianie czołowej garażu, od budynku mieszkalnego położonego na działce (...), której właścicielem jest powódka L. M. (1). Można rozważyć położenie punktu granicznego 784 w odległości 4,55 m od ściany szczytowej budynku mieszkalnego, ale to wiąże się z ustaleniem przez biegłego sądowego z zakresu budownictwa dokładnej analizy szerokości ścian pomiędzy garażami (być może odkucia elewacji). Droga prowadząca do garażu pozwanych znajduje się w odległości 4,35 m od budynku mieszkalnego powódki.

Dowód:

- Opinia biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii k. 112-118;
- Uzupełniająca opinia biegłego sądowego protokół elektroniczny k. 150.

W 2011 r. pozwany R. W. wykonywał remont drogi prowadzącej do garażu. Na betonową drogę wysypany został piasek i położona została kostka, a wzdłuż niej krawężnik. Droga została poszerzona w stronę działki należącej do E. K.. Od strony działki powódki wyremontowana droga przylegała do płotu, ni przekraczała go.

Dowód:

- Przesłuchanie pozwanego R. W., k. 53-54.

Po wykonaniu drogi przez R. W. rura wychodząca od rynny z garażu numer (...) nie przechodziła przez otwór wykonany w tym celu w płocie. W związku z tym powódka wycięła dwa przęsła płotu, usuwając również metalowe słupki od płotu. Wtedy R. W. obetonował krawężnik należącej do niego drogi, gdyż na skutek wyjęcia słupków i przęsła krawężnik nie miał oparcia. Obetonowanie przekroczyło starą linię płotu.

Dowód:

- Uzupełniające przesłuchanie powódki L. M. (1), protokół elektroniczny k. 269-270;
- Uzupełniające przesłuchanie pozwanego R. W., protokół elektroniczny k. 270-271;
- Uzupełniające przesłuchanie pozwanej E. K., protokół elektroniczny k. 271-272.

Pismem z dnia 30 maja 2012 r. powódka zwróciła się do pozwanej z prośbą o polubowne załatwienie sprawy związanej z przebiegiem granicy między posesjami.

Dowód:

- Pismo z dnia 30 maja 2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 10.

W dniu 3 grudnia 2012 r. G. R. oświadczyła, iż ona i R. W. nie zmieniali granicy wspólnej wewnętrznej i stojącego na niej wspólnego płotu.

Dowód:

- Oświadczenie k. 48.

W dniu 6 listopada 2013 r. J. S. i G. R. złożyła oświadczenie, iż J. i J. G. dokonali kapitalnego remontu domu numer 26, a w szczególności ściany szczytowej, która została również częściowo ocieplona styropianem o grubości 10 cm.

Dowód:

- Oświadczenie k. 148.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne jedynie w niewielkiej części.

Powódka wносиła o nakazanie pozwanym usunięcia fragmentów nawierzchni drogi i krawężnika oraz obetonowania krawężnika, które zostały wykonane z przekroczeniem granicy jej nieruchomości.

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, iż droga wraz z krawężnikiem i obetonowaniem została wykonana na ich działce, a zatem nie doszło do naruszenia własności powódki.

Żądanie powódki znajduje podstawę w art. 222 § 2 k.c., zgodnie z którym właścicielowi przysługuje roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i zaniechanie naruszeń przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą.

Jak wynika z treści tego przepisu legitymowanym do wystąpienia ze wskazanym roszczeniem jest właściciel. Dlatego też rozstrzygnięcie niniejszej sprawy sprowadzało się do ustalenia czyją własność stanowi fragment spornej nieruchomości.

W ocenie Sądu analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie jednoznacznie wskazuje, iż właścicielem spornej części nieruchomości jest pozwana E. K..

Co prawda z opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji kartografii wynika, iż punkt graniczny numer 784 znajduje się w odległości 4,45 m od budynku mieszkalnego położonego na działce (...), natomiast przedmiotowa droga znajduje się w odległości 4,35 m od tego budynku. Jednakże podkreślenia wymaga fakt, iż opinia ta została opracowana, jak to wynika z jej treści, w oparciu o szkice z pomiarów budynków i granic dla potrzeb ewidencji gruntów z roku 1972 (szkic polowy numer 1939,1943,1944). Jak wynika natomiast z zeznań świadków, a w szczególności J. S. i G. R. budynek mieszkalny należący obecnie do powódki był gruntownie remontowany w 1968 r., w tym wzmacniane były ściany budynków. Okoliczność ta znajduje także potwierdzenie w przedłożonym przez powódkę opisie technicznym sporządzonym na potrzeby remontu. W ocenie Sądu wymieniony w nim zakres robót nie przesądza o tym, iż tylko prace w nim wymienione zostały wykonane, albowiem określał on minimalny zakres prac, które powinny zostać wykonane, aby budynek nadawał się do użytku. Ponadto jak wynika z zeznań świadka G. R. w 1992 r. budynek ponownie był ocieplany z zewnątrz styropianem. Zatem pomimo, iż z dokumentów dotyczących spornych nieruchomości wynika, iż punkt 784 leży w odległości 4,45 m od ściany budynku powódki, na skutek pomiaru wykonanego bez uwzględnienia wykonanych remontów nie jest możliwe dokładne określenie jego położenia.

Nawet jednak gdyby uznać, iż punkt graniczny leży w odległości 4,45 m od ściany budynku mieszkalnego powódki, a zatem droga prowadząca do garażu pozwanej przekracza ten punkt, to powództwo również podlegałoby oddaleniu. W ocenie Sądu bowiem niezależnie od tego, czy granica nieruchomości przechodziła za płotem oddzielającym nieruchomości, pozwana E. K. jest właścicielem spornej części nieruchomości, wskutek jej zasiedzenia przez jej poprzednika prawnego, czyli R. W..

Zgodnie z art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będącym jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie).

Zasiedzenie jest jednym ze sposobem nabycia prawa własności na skutek upływu czasu. Umożliwia ono, sankcjonując stan faktyczny, usunięcie długotrwałej niezgodności między stanem prawnym a stanem posiadania. Na skutek zasiedzenia dotychczasowy uprawniony traci swoje prawo, a nabywca uzyskuje je niezależnie od niego. Do nabycia w drodze zasiedzenia prawa własności nieruchomości konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek: samoistnego

posiadania oraz upływu czasu 20 lub 30 lat. Dobra wiara posiadacza nie jest samodzielną przesłanką nabycia własności nieruchomości w ten sposób. Ma tylko takie znaczenie, że skraca termin zasiedzenia z 30 do 20 lat. Wskazać przy tym należy, iż przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321 z późn. zm.) terminy te wynosiły 10 i 20 lat i terminy te znajdują zastosowanie, gdy zasiedzenie nastąpiło przed wejściem w życie wymienionej nowelizacji, tj. przed dniem 1 października 1990 r. (zob. uchwała SN z dnia 10 stycznia 1991 r., III CZP 73/90, OSN 1991, nr 7, poz. 83; postanowienie SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 89/93, Lex nr 110583).

Podkreślić należy, iż upływ terminu zasiedzenia powoduje nabycie nieruchomości przez jej posiadacza samoistnego z mocy prawa, nie jest w tym zakresie konieczne żadne orzeczenie Sądu czy też decyzja innego organu.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie spełnione zostały obie przesłanki nabycia własności w drodze zasiedzenia. Mianowicie pozwany R. W. był posiadaczem samoistnym spornej części nieruchomości przez okres co najmniej 20 lat, bowiem przez ten okres władał nią jak właściciel. Ponadto bez wątplenia uznać go można za posiadacza samoistnego w dobrej wierze.

Odnosząc się do pierwszej z przesłanek wskazać należy, iż wszyscy przesłuchani w niniejszej sprawie świadkowie zeznali zgodnie, iż od co najmniej 1969 r. R. W. władał sporną częścią nieruchomości, albowiem zarówno on, jak i ówczesny właściciel działki numer (...) J. G., uważali, iż granica pomiędzy ich nieruchomościami przebiega w miejscu, w którym obecnie usytuowany jest płot oddzielający działki. Mianowicie z zeznań świadków wynika, iż pomimo, że do 1992 r. pomiędzy nieruchomościami nie było postawione żadne ogrodzenie, to granica była wyraźnie widoczna, gdyż na każdej z działek wybetonowane były drogi dojazdowe do garaży i granica znajdowała się na ich styku, a wyznaczona była różnicą poziomów.

Jak wynika z powyższego sporna część nieruchomości została objęta przez pozwanego w posiadanie samoistne już w momencie nabycia przez niego nieruchomości, czyli w roku 1969 r. Już wtedy bowiem istniały drogi dojazdowe do garaży, których styk uważany był przez właścicieli nieruchomości za granicę.

Skoro zatem pozwany objął w posiadanie samoistne sporną część nieruchomości już w 1969 r. nabył jej własność najpóźniej w roku 1989 r., nawet gdyby przyjąć, iż posiadał w złej wierze. W konsekwencji pozwanej E. K. przysługuje prawo własności spornej części nieruchomości, albowiem nabyła ją w drodze umowy darowizny zawartej z R. W..

Na tej linii – styku dróg dojazdowych do garaży, ówcześni właściciele nieruchomości, tj. R. W. i G. R., postawili płot. Z zeznań świadka G. R. wynika jednoznacznie, że płot został postawiony dokładnie w granicy między posesjami. Wykonana przez pozwanego w 2011 r. droga do garażu nie przekroczyła linii tego płotu.

Z powyższych względów mając na uwadze, iż powódce nie przysługuje prawo własności części nieruchomości, na której położona została droga dojazdowa do garażu pozwanej, powództwo o przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie drogi i krawężnika należało oddalić, co też Sąd uczynił w punkcie II sentencji wyroku.

Sąd za uzasadnione uznał jedynie żądanie pozwu, w zakresie w jakim powódka domagała się usunięcia obetonowania krawężnika. Jak wynika zarówno z dowodu z przesłuchania pozwanych jak i powódki, już po wykonaniu drogi, kiedy powódka wycięła dwa przęsła płotu i usunęła słupki, pozwany R. W. wykonał obetonowanie krawężnika, w celu jego zabezpieczenia. Obetonowanie to przekroczyło linię płotu, a zatem wykonane zostało na nieruchomości, której właścicielką jest powódka. Dlatego też Sąd w punkcie I sentencji wyroku nakazał pozwanym przywrócenie stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie obetonowania krawężnika.

Sąd oddalił żądanie o nakazanie pozwanym zaniechania dalszych naruszeń, gdyż z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynikało, aby istniała obawa dalszych naruszeń linii granicznej ze strony pozwanych. Działanie pozwanego polegające na remoncie drogi dojazdowej do garażu miało charakter jednorazowy i nie było nacechowane złą wolą.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje podstawę w art. 100 zd. 1. k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Do rozliczenia poniesionych przez powódkę kosztów postępowania przyjęto kwotę 30 zł tytułem opłaty od pozwu. Pozwani ponieśli zaś koszty postępowania w łącznej wysokości 77 zł. Mając na uwadze, że powódka wygrała sprawę w 1/3, po wzajemnym zniesieniu wymienionych wyżej kosztów na rzecz pozwanych przypadało 41 zł ($[2/3 \times 77 \text{ zł}] - [1/3 \times 30 \text{ zł}]$). Ponadto powódka uiściła zaliczkę na biegłego w kwocie 1.000 zł, a całkowity koszt wykonania opinii wyniósł 2.222,17 zł. Mając na uwadze, iż powódka wygrała sprawę w 1/3, powinna ponieść koszty wynagrodzenia biegłych do kwoty 1.481,44 zł ($2.222,17 \times 1/3$), a pozwani – do kwoty 740,72 zł. Oprócz tego do rozliczenia pozostawały koszty w postaci wydatków związanych ze stawiennictwem świadków, tj. kwota 197,26 zł. Koszt ten do kwoty 131,51 zł ($197,26 \times 1/3$) obciążał powódkę, zaś do kwoty 65,75 zł pozwanych. Mając zatem powyższe na uwadze na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał powódce aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 612,96 zł ($481,44 \text{ zł} + 131,51 \text{ zł}$), zaś pozwany kwotę 806,47 zł ($740,72 \text{ zł} + 65,75 \text{ zł}$).

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania orzeczono, jak w punktach III-V wyroku.

Wskazać należy, iż, pomimo, iż powódka uiściła opłatę od pozwu kwotę 200 zł, do rozliczenia kosztów poniesionych przez powódkę przyjęta została tytułem opłaty od pozwu jedynie kwota 30 zł, z uwagi na fakt, iż taka opłata była opłatą należną w niniejszym postępowaniu. Natomiast kwota 170 zł zostanie zwrócona powódce na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie, z którym sąd z urzędu zwraca stronie różnicę pomiędzy opłatą uiszczoną, a opłatą należną.